

Напразно историографията са е старала да свърже ввожданието християнството въ дунавска България съ дѣятелността на солунските братия Кирила и Методия, като зема за това само единственното основание, т. е. сходството на името на послѣдниятъ съ гореспомѣнатиятъ живописецъ Методия (ако никакво свидѣтелство и да ни не казва, че братътъ на Константина е билъ живописецъ). Изпърво, и самата хронография едвамъ ли допуска тая ipotesi. Спорѣдъ смисалътъ въ житиетата на Константина и Методия, почти тугакси слѣдъ пѣтуванието имъ въ Козария, е настанала миссията имъ въ Моравия, слѣдователно мѣчно е да си предположи човѣкъ, че братията по пѣтътъ камъ тая страна, тѣй да кажемъ мимоходомъ, да сѣ покрѣстиле бѣлгарете, както говорятъ нѣкои учени, и въ това сѣщо време да ги снабдатъ (пакъ мимоходомъ) съ славянска писменность. Ако приѣмеме извѣстията на западните лѣтописци, то крѣщението на Бориса са е извършило не по-рано отъ 863 или отъ 864 година, т. е. въ онова време, когато братията сѣ са намирале вече въ Моравия*). Второ, въ това сѣщо време ние видиме силна борба между грѣцката и латинската черкова за господството имъ надъ България и колебанието на самиятъ Бориса между тие двѣ влияния. Ако Борисъ да би билъ покрѣстенъ скоро отъ Кирила

*) Лѣтописецътъ на Хинкмара. Pertz. I. 465. Гл. за това нѣщо *Byzantinische Geschichten* von Weis. Graz. 1873 (II. 79) и *Viek i Djelovanje sv. Cyrilla i Methoda*. Racki. U Zagreba. 1859 (147 — 148). А така сѣщо глѣд. Очеркъ исторіи православныхъ церквей отъ Году-бински. Москва. 1871 (стр. 26 и 239).